

Victor Balaguer

EL MONTSENY DE VÍCTOR BALAGUER AL PIE DE LA ENCINA. UNA APROXIMACIÓ ROMÀNTICA I LLEGENDÀRIA AL MONTSENY DE FINALS DEL SEGLE XIX

| 49

Joan Portals Martí
Historiador

L'article ens mostra un aspecte poc conegut de la personalitat de Víctor Balaguer. A través de les pàgines de *Al pie de la encina*, una obra menor dins la seva extensa bibliografia, l'autor ens proposa una aproximació romàntica i llegendària al Montseny de finals del segle XIX a partir de les estades estiuenques a la masia de Can Blanch d'Arbúcies.

El llibre combina elements característics de la literatura de viatges amb l'evocació d'antigues llegendes, mítiques i fantàstiques, i no negligeix les pinzellades històriques que van des del món medieval, que tant li agradava evocar, fins als fets més recents que havien protagonitzat els habitants d'Arbúcies i voltants.

Com tantes figures cabdals de la nostra literatura, Víctor Balaguer s'acosta al Montseny, queda atrapat per la màgia de la muntanya i ens ofereix la seva visió impregnada de romanticisme d'una de les muntanyes mítiques de Catalunya.

Victor Balaguer's Montseny. Al pie de la encina (At the foot of the holm oak). A romantic and legendary approach to the Montseny of the late 19th century

*The article shows us a little known aspect of Víctor Balaguer's personality. Through the pages of *Al pie de la encina*, a minor work within his extensive output, the author proposes a romantic and legendary approach to the Montseny of the late 19th century from the summers he spent at Can Blanch, a country house in Arbúcies.*

The book combines characteristic elements of travel literature, recalling ancient legends, myths and fantasies, and does not forget the historical brushstrokes that range from the Mediaeval world he so loved to the most recent doings of the inhabitants of Arbúcies and the surroundings.

Like so many leading figures of our literature, Víctor Balaguer goes to the Montseny and is captivated by the magic of the massif. He brings us his vision, imbued with romanticism, of one of the legendary mountains of Catalonia.

AL PIE DE LA ENCINA. UNA APROXIMACIÓ ROMÀNTICA I LLEGENDÀRIA AL MONTSENY DE FINALS DEL SEGLE XIX

El Montseny, l'antic *Montis Signi*, aquella *Muntanya del Senyal* que albiraven els primers mariners que s'acostaven a les costes catalanes i que un llunyà any 862 va esmentar per primera vegada un precepte del rei franc Carles el Calb, ha tingut un lloc preferent en l'obra de molts escriptors catalans, que han contribuït a convertir la muntanya en un dels símbols dels nostre país.

Això és especialment cert a partir dels inicis de la Renaixença, encara que tampoc podem oblidar que, molt abans, escriptors com Francesc Vicenç Garcia, el Rector de Vallfogona, o Rafel d'Amat i de Cortada, el Baró de Maldà, van referir-se al Montseny. Això sense comptar els autors anònims de cançons, goigs i llegendes que ens han ajudat a conèixer la vida i la història de tantes i tantes generacions que al llarg dels segles han anat poblant aquesta muntanya mítica.

Des de mitjan segle XIX, la llista d'escriptors catalans que s'han acostat al Montseny es fa ja molt extensa. En aquest sentit, hem de recordar que dos dels autors que van tenir un paper cabdal en la Renaixença, Bonaventura Carles Aribau i Joaquim Rubió i Ors, esmentaren el Montseny els anys 1833 i 1839, respectivament, en dues composicions poètiques que han quedat consagrades com a símbols d'aquell renaixement: l'*Oda a la Pàtria* i *Lo gaiter de Llobregat*.

Posteriorment, totes les figures cabdals de la nostra literatura han escrit sobre el Montseny: Jacint Verdaguer, Joan Maragall, Àngel Guimerà, Josep M. de Sagarra, Josep Pla, Salvador Espriu, Marià Manent, Jaume Bofill i Mates... Així mateix, molts altres escriptors, que en alguns casos han fet compatible la literatura amb altres activitats professionals o personals, també han quedat atrapats per la màgia de la muntanya i han deixat constància dels sentiments que el Montseny els ha inspirat o de les experiències que hi han viscut. És el cas de Víctor Balaguer, un personatge excepcional, amb una activitat incansable en el camp de la literatura, del periodisme, de la història i, per damunt de tot, de la política de l'època que li va tocar viure, el qual ens va oferir la seva visió del Montseny en un petit llibret que va titular *Al pie de la encina*, escrit l'any 1893.

Cap al final de la seva vida, Balaguer va trobar en una apartada masia d'Arbúcies, al cor del Montseny, moments de descans i de pau, els quals no l'impedièren, però, mantenir una actitud activa de recerca i d'interès no tan sols pel paisatge que l'envoltava sinó que també l'impulsava a conèixer i a divulgar la història, les tradicions i les llegendes d'aquell petit món

AL PIE DE LA ENCINA: EL MONTSENY ROMÀNTIC I LLEGENDARI

En l'extensa obra escrita de Víctor Balaguer, el Montseny i les Guàrdies ocupen un dels llocs més destacats al costat, per exemple, de

la seva pàtria d'adopció, Vilanova i la Geltrú, i d'altres referents per a ell molt importants, com la muntanya de Montserrat, el Canigó i la Catalunya del Nord en general.

Els seus primers contactes amb les Guillerries es remunten als anys 50 del segle XIX, quan hi feu les primeres estades amb motiu d'aplegar materials per al cicle que va dedicar a Joan de Serrallonga, el bandoler que va contribuir a mitificar. Després, a Gualba, es va començar a interessar pel món llegendari que s'amagava a l'entorn de les muntanyes que envoltaven aquell petit poble en el qual moria la carretereta que hi arribava.

No obstant això, no va ser fins als inicis de la dècada dels 90 quan aprofundeix la relació amb les Guillerries i el Montseny, arran de les continuades estades estiuenques al balneari hotel Martín de Sant Hilari, on acostumava a desplaçar-se cada any per prendre les aigües. El següent pas en el coneixement d'aquell entorn es va completar a Arbúcies, on des de 1891 va fer diverses estades; concretament a Can Blanch, una masia propietat dels seus amics Conxa Blanch i Miquel Font, amb els quals havia coincidit en algunes visites a Madrid.

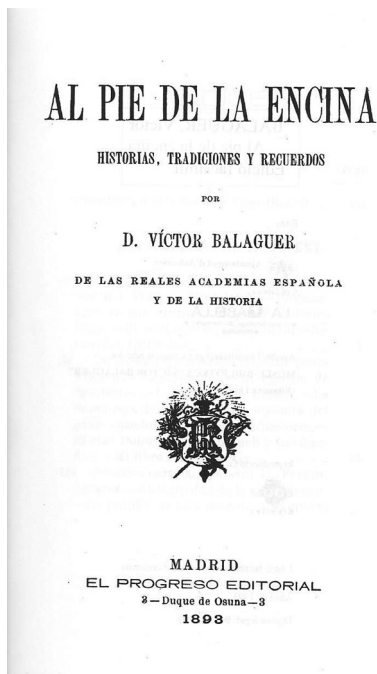
Va ser aleshores quan va aprofitar per anotar les seves sensacions, per relacionar-se amb la gent del país i per fer nombroses excursions pel Montseny, tot interessant-se pel món mític i llegendari que s'amagava darrere aquell paisatge fascinant, tan allunyat de les

seves preocupacions i escenaris habituals, un paisatge que li feia reviure el romanticisme latent que impregnava la seva personalitat des dels anys de joventut.

Al pie de la encina és el resultat de les estades a can Blanch d'Arbúcies, una masia on s'alçava l'alzina que va donar nom al llibre; a la seva ombra va poder escriure i fer tertúlia amb els amics, i va ser el punt de partida i el lloc de tornada de les excursions i passejades per l'entorn. No obstant això, el llibre iniciat en aquella casa va ser completat a la casa de Santa Teresa, una casa annexa a l'edifici principal de la biblioteca museu Víctor Balaguer de Vilanova i la Geltrú, i també a Madrid.

Al pie de la encina és una obra que podríem qualificar com a menor dins l'extensa bibliografia de Víctor Balaguer, però és un magnífic exponent de la personalitat i dels interessos de l'autor ja que combina, amb un estil que tendeix sempre a la grandiloqüència i a l'ampullositat, elements característics de la literatura de viatges i descripcions més pròpies d'una guia turística amb llegendes presents encara a la memòria col·lectiva de la gent de la zona, amb els seus components mítics i fantàstics, sense negligir freqüents pinzellades històriques, que abasten des del món medieval, que tant li agradava evocar, fins a fets més recents que havien protagonitzat els habitants d'Arbúcies i voltants.

El llibre, que subtitula *Los valles del Montseny* i dedica a "la señora de casa Blanch", es divi-

Al Pie de la Encina

deix en deu capítols, amb un contingut molt variat que barreja, tal com raja i sense gaire sistemàtica, “historias, tradiciones y recuerdos”, com el mateix autor apunta a continuació del títol. Va ser editat l’any 1893 a Madrid per El Progreso Editorial. Per a aquest treball, ha servit de base una edició facsímil que el mes d’abril de 1993 va editar l’Ajuntament d’Arbúcies amb la col·laboració del museu etnològic del Montseny, *La Gabella*, amb motiu del centenari de la primera publicació. Com gran part de l’obra de Víctor Balaguer, exceptuant-ne la poesia i alguna obra teatral, està escrita en castellà.

QUÈ EXPLICA EL LLIBRE?

El primer capítol del llibre es pot considerar ja com un bon exemple de quin en serà el contingut. És la descripció del viatge en tren que el portarà des de Barcelona a Hostalric, punt de partida cap al seu destí al peu del Montseny; es tracta d’un viatge que ell mateix defineix amb unes paraules ben representatives de l’esperit, entre contemplatiu i evocador, amb que l’inicia: “El viaje es delicioso. Así fuera más lento para gozar de los encantos que van apareciendo o se adivinan según van ofreciéndose a la vista, o los presiente el alma, a medida que la línea férrea atraviesa lugares llenos de poesía y de recuerdos históricos.”

L’aparició del turó de Montcada, amb les ruïnes de l’antic castell, dona peu al viatger a introduir-se al Vallès, “uno de los sitios más bellos de Cataluña y también más históricos”. Una comarca, diu, amb setanta-dos pobles i

vuit rius, encerclada per muntanyes: Montserrat, la Muntanya Santa; Sant Llorenç; l'antic Mont Alegre de la misteriosa cova Simanya; Sant Miquel del Fai, amb la seva cascada; i Montseny, “de cuya cima se amparan las nieves y las nieblas”.

Balaguer no es conforma amb evocar el que veu a través de la finestra del tren. L'espai que veu el seu pensament va més enllà d'aquell Vallès proper, tot barrejant present i passat, el que veu i el que imagina una mica més lluny del que la seva vista abasta. Així, evoca l'antiga Egara, el riu Llobregat, el *Rubricatus* dels romans fundadors del *Castrum* Octavio, que amb els anys es convertirà en Sant Cugat del Vallès, i les termes de Caldes de Montbui i la Garriga.

Al costat d'aquest Vallès una mica més llunyà en el temps i en l'espai, en el qual veu alenar l'esperit de l'antiga Roma, els seus ulls contemplen o imaginin un altre Vallès en què es barregen història i modernitat, un Vallès la civilització moderna del qual ha donat nova vida: és el Vallès de la ciutat de Sabadell, “con sus grandes Palacios Industriales, sus celebradas fábricas, sus ateneos, teatros y casinos”, una ciutat al món associatiu, econòmic, polític i cultural de la qual Víctor Balaguer va estar sempre molt vinculat i que d'alguna manera encarna en aquell moment els seus ideals de polític liberal i progressista.

Després de fer un repàs a molts pobles i poblets d'aquest Vallès en el qual coexisteixen

“montes y valles; bosques seculares y jardines deliciosos; ríos caudalosos y arroyos murmurantes; Ciudades populosas[...] y pueblos desiertos[...] castillos en ruinas[...], palacios modernos[...], campos donde se dieron batallas memorables[...], cerros con ermitas y vírgenes a las que se va en piadosa romería”, l'autor ens fa penetrar, amb una barreja de realitat i fantasia, “en la región de las montañas por Palautordera, San Celoni, Gualba y Breda, cuyas vastas selvas hubieron de rasgarse un día para abrir paso a la vía férrea”.

El viatger arriba, per fi, a Hostalric, on la seva mirada s'esplaija en la visió de les muralles i de l'imponent castell, el qual visita amb els amics de Can Blanch, que l'han anat a rebre a l'estació. La visita li fa recordar tants i tants fets d'armes a l'entorn de la fortalesa, i passen per la seva memòria el rei Pere el Gran, la revolta de les institucions catalanes contra el rei Joan II, la Guerra dels Segadors, la de Successió, la del Francès i les encara recents carlinades.

En aquest text es barregen l'admiració pel passat amb l'afany per construir un present que aprofiti el millor d'aquest passat, i els seus sentiments com a escriptor que participa en el ressorgiment de la nostra llengua, encara que escrigui bona part de la seva obra en castellà, i homenatja la figura de Frederic Soler, Pitarra, a qui anomena “fundador y base del teatro catalán contemporáneo” i que l'any 1865 havia escrit *Les joies de la Roser* en una casa del carrer Major d'Hostalric.

El segon capítol del llibre ens porta ja fins a Can Blanch d'Arbúcies, una antiga masia voltada de prats, boscos i conreus, entre la muntanya i la vall, i regada per aigües abundants. Pel camí, queda impressionat per les majestoses ruïnes del castell de Montsoriu, evocadores d'aquell passat medieval que tant enyora. Així, recorda algunes de les llegendes que l'han sobreviscut: la primera, la de la Dama Roja del castell que apareix cada any a la mitjanit del dia de Sant Joan per damunt de la torre de l'Heura, amb una llanterna encesa i tocant un corn de çaça. Des del coll de Castellar respon un altre corn i poc després apareix un cavaller vestit de negre, amb un cavall també negre que, en arribar a la torre, pren la Dama Roja del castell per muntar-la a la gropa i marxar al galop fins a desaparèixer en la foscor de la nit.

Immediatament, invoca una de les llegendes que la gent del país a vegades recordava referida al castell de Montsoriu, però que no és pas exclusiva d'aquest lloc: la del Gran Caçador. La llegenda explica que quan un caçador assistia a una missa d'alba des de fora d'una capella situada al bell mig del bosc, just en el moment que el sacerdot aixecava les sagrades formes, va aparèixer d'un salt una llebre perseguida per un dels seus gossos. Ell, sense pensar-s'ho, va sortir a empaitar-la amb els seus gossos, fet que va provocar un gran aldarull. Des d'aleshores, se'l sent córrer pels boscos com a càstig de la seva impietat, condemnat a caçar eternament.

El capítol inclou, a més, dues referències literàries: la del poeta i diputat a Corts pel districte de Santa Coloma de Farners, Francesc Camprodon, que avui té dedicat un dels carrers principals de la vila d'Arbúcies, i la d'Artur Osona, un dels creadors de l'excursionisme científic al nostre país, a qui discuteix que anomeni *Montsoriu* el castell que ell sempre ha conegut com a *Montsoliu* o mont solitari.

Instal·lat ja a Can Blanch, Balaguer dedica el següent capítol a descriure la casa on gaudeix d'uns dies de repòs; no s'està de referir-se'n a la història, que té les arrels en un passat molt llunyà; i descriu amb el seu verb romàntic i abrandat el paisatge que albira des de la seva cambra o des del saló. Ho fa en forma de carta dirigida a un amic seu, Fermín Álvarez, a qui retreu que no l'hagués volgut acompanyar en aquella estada estiuenca.

La carta, en primer lloc, ens confirma el seu costum d'estiuejar a Catalunya, un costum que aquell any havia avançat per motius de salut. És interessant reproduir les seves paraules perquè són una bona mostra del tarannà del personatge:

“Ya sabe usted como la dolencia me alejó de Madrid, sin esperar al termino de las tareas parlamentarias, obligado a faltar así a los deberes que tiene todo representante de la patria si ha de cumplir con ésta y con su conciencia. Adelanté por esta causa mi costumbre, raras veces interrumpida, de venir todos los veranos a Cataluña, donde están los míos, que es en mí tradicional y sagrada.”

Can Blanch

Can Blanch, explica al seu amic, és una de les cases més antigues del rieral d'Arbúcies, amb pergamins que es remunten a l'any 1220, "el siglo más glorioso de Cataluña por haberlo sido de Jaime el Conquistador y Pedro el Épico". Els seus propietaris – diu- eren homes de paratge, la nissaga dels quals fa remuntar hiperbòlicament als que anomena "barones de la fama", que van començar i acabar la reconquesta del país.

La resta de la carta la dedica a la descripció del dormitori que li han destinat, del paisatge proper i de la vall d'Arbúcies, que pinta de manera acolorida, així com el Montseny proper, una de les seves muntanyes mítiques, un Montseny

"que impera sobre todo y se impone a todo, siempre grandioso y solemne, ya sea que aparezca nublado y sombrío como envuelto en fluctuosas gasas y estremeciéndose en sordos y tronitosos rumores,

ya sea que, irguiéndose soberano en su inmenso solejar, dibuje su atrevida silueta sobre el ignífero cielo azul de las grandes serenidades."

Una descripció, com veiem, ampul·losa i barroca, i que avui fins i tot ens pot sorprendre una mica.

Finalment, clou el capítol amb el concert que van oferir una bandada de rossinyols instal·lats als arbres més propers a la casa i que amb els seus refilets intentaven competir amb els cants que sortien de la sala que donava al jardí i que tenia les finestres obertes de bat a bat en una calorosa nit de Sant Joan, un fet que li serveix de pretext per reproduir una antiga llegenda que explicava el perquè els rossinyols canten tota la nit.

Tot seguit, en la continuació a la carta al seu amic, Víctor Balaguer li fa descobrir l'entorn

Riera i pont d'Arbúcies

de Can Blanch: un entorn agrest i solitari, on alzines, oms i verns conviuen amb prats i matollars, als quals donen vida cursos d'aigües abundoses, tributàries totes elles de la normalment cabalosa riera d'Arbúcies.

És el lloc ideal per situar una de les llegendes més conegudes i **que més versions i emplaçaments** ha tingut: el bany de la dona d'aigua, una tradició de què s'han fet ressò tots els que s'han acostat al món mític i llegendari del Montseny, des de Maria de Bell-lloc a Apel·les Mestres, des de Xavier Renau a Martí Boada. De moment, no concreta gaire i es limita a constatar que:

“toda esta comarca del Montseny està plena de supersticiones y leyendas. Todo son cuentos de brujas, de encantamientos, de maravillas, de aparecidos, de damas blancas y damas rojas, de diablos negros y demonios colorados, de brujas

que cabalgan invisibles por los aires montadas en palos de escoba [...] El Montseny es todo un poema de románticas leyendas y una maravilla, una verdadera maravilla de bellezas.”

Tot plegat ho acaba de completar amb una referència a la propera vall de Santa Fe, “uno de los lugares más deliciosos del Montseny”, des de la qual s'escolen les aigües de la riera de Gualba directament cap al Gorg Negre i el salt de Gualba, que dona peu a tota una altra sèrie de llegendes que tenen per protagonistes a les dones d'aigua, un mite que, gairebé cent anys més tard, seria estudiat i reinterpretat per Xavier Renau.

Continuant amb una nova epístola a l'amic, i després d'esmentar una nova llegenda, la de la Penitent del Montseny, que és un dels mites més misteriosos i que sembla tenir uns orígens històrics en els anys de la pri-

mera guerra carlina i uns escenaris que van des de Palautordera a una cova de la vall de Santa Fe. Víctor Balaguer abandona per un moment el món llegendari per tornar a la geografia, tot donant-nos la seva visió d'aquells paratges presidits pels tres pics culminants del Montseny: el turó de l'Home, les Agudes i el Matagalls.

Del primer ens explica que el nom original era el del turó de l'Home Mort, un nom que el poble havia acabat escurçant fins a l'actual. Qualifica d'infernàl el camí que separa el Turó del cim de Les Agudes, "unas peñas limpias de toda vegetación, enhiestas [...]abocadas sobre abismos sin fondo[...] cubiertas casi constantemente por fluctuosas nieblas y casi siempre vestidas con nieves de antaño".

Del cim de les Agudes ens fa baixar fins a la vall, a l'antic monestir de Sant Marçal, lloc al qual fa arribar un penitent de nom Sant Segimon, que va a demanar caritat; no s'oblida tampoc de referir-se a la taula dels tres bisbes, que permetia la reunió dels bisbes de Barcelona, de Vic i de Girona al voltant d'aquella taula, sense que cap d'ells hagués de deixar la seva respectiva jurisdicció.

De Sant Marçal l'autor ens fa pujar al Matagalls i atribueix també a Sant Segimon la col·locació al cim de la primera creu. La descripció que fa del paisatge que s'albira des d'aquest punt no per barroca deixa de ser exacta i podria ser compartida per qualsevol

dels qui, any rere any, participen dels aplecs que cada segon diumenge de juliol omplen la falda de la muntanya i que es reuneixen a l'entorn de la creu de Catalunya que Verdguer va fer més coneguda:

"Se considera como la mejor vista panorámica del Montseny. Por entre cerros, y picos, y colinas, y montes, que aparecen como olas de una mar aborascada, se ve todo el territorio que alcanza del Montserrat al Pirineo, con sus ríos, sus villas y sus ciudades, y más allá, limitando el cuadro y el espacio, el mar Mediterráneo con toda su azulada costa desde el Montjuich al cap de Creus."

Després de fer baixar el lector fins al monestir de Sant Segimon, des d'on dona un cop d'ull a Viladrau, acaba la visió geogràfica dels cims culminants del Montseny i, a tall de resum dels seus sentiments envers aquella muntanya mítica, en fa una descripció global i romàntica en la qual barreja història, geografia, llegenda, excursionisme i literatura:

"Este es, pues, el Montseny mi amigo D. Fermín, que comparte con el Montserrat los honores de ser memento y gloria viva de glorias catalanas; este es el Montseny con sus leyendas y sus tradiciones, con sus recuerdos y sus historias, con sus panoramas y sus bellezas, con sus tormentas y sus serenidades, con sus nieblas y sus solanas, con las maravillas de su flora y los misterios de su fauna; este es el Montseny, retiro deleitoso para el pensador, refugio consolante para el doliente, verdadero aperitivo para el excursionista, tesoro de inspiración para el poeta..."

Plaça Major d'Arbúcies

No és fins al capítol sisè que l'alzina que dona nom al llibre és objecte de la descripció detallada de l'autor, una descripció que és interessant reproduir ja que va molt més enllà del retrat literari d'un arbre centenari. Víctor Balaguer, com a bon romàntic, té l'habilitat d'enllaçar, gairebé sense adonar-se'n, vegetació, història, tradició, llegenda, art i literatura:

“Es en efecto una encina corpulenta y centenaria, de esas que se llaman de desmayo porques sus ramas como si tuvieran naturaleza de sauce, se doblagan e inclinan buscando la tierra... Es un árbol que hay que cuidar, y también mimar, primeramente porque así lo exigent su grandeza y venerable senectud, y luego porque tan antiguo casi como la propia casa, va unido a ésta, a su tradición y a su historia . Es encina que merece una visita de honor por parte de los pintores y de los poetas a quienes la suerte pueda conducir a Arbucias, pues que si en ella encuentran los unos

modelo y enseñanza, en ella también hallarán los otros poesía y leyenda.”

D'acord amb aquest sentiment que enllaça sempre passat i present, història i llegenda, l'alzina centenària li serveix de pretext per explicar la llegenda de la dona d'aigua, que situa en un gual prop de Can Blanch, i que és en realitat un mite que altres autors situen prop de Can Prat de Gualba i del Gorg Negre. Diu així:

Un antic senyor de Can Blanch “que sesteaba semidormido al pie de la encina” va sentir una veu que cantava una cançó d'amor; arribat al lloc d'on sortia aquell cant, va veure una jove de gran bellesa que cantava vora l'aigua; va acabar casant-s'hi amb l'única condició que ell mai no li preguntés el seu nom ni el seu origen, ni que mai l'anomenés *dona d'aigua*, ja que aquest fet provocaria una gran

catàstrofe a la llar. Passat el temps va arribar un moment de discussió entre la parella, moment en què el marit la va escridassar amb el qualificatiu prohibit de *dona d'aigua*. En sentir-lo, la dona va fugir cap al Gorg Negre, en les aigües del qual va desaparèixer sense que l'home la tornés a veure mai més.

Malgrat tot, cada matí, quan el senyor de Can Blanch no se'n podia adonar, vençut per la son després d'una nit d'insomni i desesperació, la dona entrava a la casa, que apareixia neta i endreçada, anava fins a la cambra dels seus fills, als quals acarona, vestia i pentinava abans de deixar caure unes llàgrimes que es transformaven en perles i que l'endemà recollia l'amo de Can Blanch. I acaba: "Jamás se volvió a saber de la dama de agua; pero por espacio de mucho tiempo aparecían las llágrimas de la madre convertidas en perlas en la cabellera de la hija. Y así es como la casa volvió a recobrar su bienestar y su riqueza."

Després d'esplaiar-se en la primera part del llibre gaudint de l'entorn de la casa on s'allotja, de la contemplació del Montseny tot evocant el món llegendari que s'amagava darrere els seus paisatges misteriosos, l'autor dedicarà un capítol sencer a la vila d'Arbúcies, «una deliciosa villa llena de encantos durante el verano y parece que no desprovista totalmente de ellos en invierno», la riquesa de la qual la constitueixen les aigües de la seva riera, que són la causa de la frondositat dels boscos que l'envolten i la converteixen en la porta de les Guillerries.

Descriu amb cert detall el poble, amb la casa de la vila, amb l'antiga església parroquial i l'ermita de la Pietat; amb els casinos i les escoles públiques, aleshores inacabades; anomena les cases més antigues: Leonart, Milans, el Roquer i La Gabella, «algunas con restos de la Edad Media en sus puertas y ventanas». Explica, a més, la configuració del teixit urbà amb quatre dels principals carrers que conflueixen a la plaça de l'Església, on es troben dos arbres grandiosos, un dels quals anomenat l'Arbre de la Llibertat, que havia estat plantat vint-i-dos anys abans amb motiu de la Revolució de Setembre i que els carlistes havien volgut destruir sense èxit durant la darrera guerra carlina.

Fa una llarga referència a les sardanes que cada dia festiu es ballen a la plaça de l'Església, i aprofita per recordar la llegenda que explica que, en plena ballada, va passar una processó amb el Viàtic sense que ni músics ni ballarins se n'adonessin, fins que la terra es va obrir als seus peus i els va engolir a tots.

Deixant la llegenda, i tornant a la història, tot evocant la dita *Gent d'Arbúcies, gent d'astúcies*, explica l'acció que la gent de la vila, amb l'ajuda dels sometents dels pobles veïns, va protagonitzar el 12 de gener de 1714, en plena Guerra de Successió, quan van derrotar una tropa de més de 700 soldats valons que s'havien hostatjat al poble i als seus voltants. La venjança per les violències comeses la van protagonitzar els sometents dirigits per dos homes d'Arbúcies, Francesc Puig i Isidre Pu-

getó, mitjançant una emboscada a prop del molí de les Pipes.

Amb el seu estil ampul·lós i retòric, fa una descripció de l'entorn de la vila que avui no milloraria el fullet d'una oficina de turisme:

“Pero lo notable, lo particular, lo esencial a Arbucias está en su valle, en los cerros que rodean la villa, en el Montseny que la ampara, en el Montsolí que la vela, en las aguas que de todas partes brotan formando Fuentes frescas y saludables por sus alrededores, en la riera que pasa a sus pies murmurando, en las selvas seculares y en las frondosas alamedas que la cercant llenas de ruiseñores y de aves cantoras, y muy especialmente en los grandes caseríos que en torno suyo existen, restos de casas fuertes con sus amuralladas paredes cuya piedra ha tomado el color del tiempo, modernos otros o renovados, luciendo sus blancas paredes y su ciprés tradicional.”

Amb aquest capítol sembla acabar-se pròpiament el llibre; els tres darrers capítols semblen més aviat un afegit que desplaça el centre de l'acció des de Can Blanch i el seu entorn cap a Sant Hilari, al cor de les Guillerries, un indret que ell també coneix bé gràcies a les seves estades a l'Hotel Martín d'aquesta localitat. L'estil narratiu, la barreja de descripció geogràfica, d'història i de llegenda continuen.

Amb motiu de passar prop de la casa on va néixer el general Moragas, heroi de la Guerra de Successió, en el seu camí cap a Sant Hilari, Víctor Balaguer dedica unes pàgines a

glossar la figura del personatge, “héroe famoso de las llibertades catalanas, personaje hoy casi legendario, de renombre y celebridad en la comarca”, a qui, segons ell, l'assetjant de Barcelona, el duc de Berwick, anomenava *el demonio del Montseny*.

Seguint el seu camí, fa referència de passada a l'establiment recentment edificat per facilitar l'estada de la gent que volia prendre les aigües de Sant Hilari. Tornant a la història, aleshores encara recent, recorda que a la masia del Soler

“tenían los carlistas su hospital de sangre; en la solitaria capilla de Montsolí, vecina al lugar donde escribo estas líneas, enterraban a sus muertos; en las ruinosas capillas y ermitas que coronaban estos cerros, colocaban sus atalayas y sus vigías; eran fosos de sus fortalezas las rieras y los torrentes, y escudo antemural de sus campamentos las oscuras selvas, no violadas aún por el inhumano leñador...”

Aquest records tornen a barrejar-se amb el present que contempla, i tot seguit fa una glossa de l'aigua de les fonts de Sant Hilari i, especialment, de la Font Picant.

Tot plegat, paisatge, història i llegenda, li fa acabar el capítol amb un cant al Montseny i a la muntanya de Montserrat, “dos montes legendarios, los dos grandes montes de las tradiciones y de las leyendas. En ellos vive la poesía. Mientras existan montes como estos, habrá en el mundo la poesía, y donde hay poesía, hay belleza, y donde hay poesía y belle-

sa hay romanticismo.” Aquesta és la clau de volta, el romanticisme que impregna la vida i l’obra de Víctor Balaguer.

niles escogí para héroes de un drama que llenó su misión, dando no poco que hablar y mucho que debatir.”

No podia acabar un llibre que acaba tenint per escenari les Guilleries sense una extensa referència al bandoler Joan de Serrallonga, un dels personatges que anys enrere havia contribuït a mitificar, com ell mateix afirma:

“Las Guillerías [...] en donde tenían refugio las partidas de bandoleros[...] que tanto dieron que hacer a los virreyes de Cataluña [...] Fue entre ellas una de las más célebres la de Juan de Serrallonga y el fadrí de Sau, personajes que están vivos todavía en el país y a quienes en años juve-

Fins a les darreres pàgines continua barrejant paisatge, història, llegenda i vivències actuals d’un personatge que queda colpit per un entorn molt allunyat del seu habitual a Madrid. En definitiva, la lectura d’aquesta obra ens ofereix una visió romàntica i llegendària del Montseny, des del peu de l’alzina gegant d’una masia d’Arbúcies, visió que té la virtut d’encomanar al lector l’entusiasme pel paisatge i pel misteri que envolta una de les muntanyes mítiques de Catalunya: el Montseny.

BIBLIOGRAFIA

VÍCTOR BALAGUER. *Al pie de la encina. Historias, tradiciones y recuerdos*. Madrid: El Progreso Editorial, 1893. Edició facsímil: Arbúcies: Ajuntament Arbúcies /La Gabella, 1993.

Martí BOADA. *Recull de llegendes de la regió del Montseny*. Figueres: Carles Vallès, editor, 1992.

Maria Pilar MASPONS I LABRÓS. *Montseny*. Barcelona: Estampa de la Renaixença, 1880.

Apel·les MESTRES. *Llegendes del Montseny*. Barcelona: Publicacions de l’Abadia de Montserrat, 2004.

Xavier RENU. *Dona d’aigua. El mite de la nimfa dels gorgs interpretat de nou*. Barcelona: Editorial Altafulla, 1986.